

Dopisi.

Iz Maribora. (Domači naš regiment.)

Slavni slovensko-štajerski baron Litzelhofenov pešpolk št. 47 bode v jeseni rešen svoje garnizone ter premeščen v stolico cesarsko, v Beč, kjer biva tudi slovenski baron Kuhnov pešpolk. Kmalu bode torej dva slavna slovenska polka v veličastnem Dunaji! Štajerski pešpolk je že 6 let v Trientu, kjer stoji na predstraži proti požrešnej „irredenti“, ter ima jako slabo bivanje, kakor je bilo že povedano v „Slovenskem Gospod.“ V cesarske stolici bode torej začetkoma leta 1882 naš pešpolk praznoval svojo dvestoletnico, ter blagoslavljenje nove zastave. Staro, raztrgano v vseh bojih, katerih se je vdeležil 47. polk, slavno in zmagonosno vihrajočo zastavo bode zamenjal z novo deviško. Naj sledi tu nekaj vrstic v uspešno spodbudbo vrlim slovenskim Štajerkam, da ne bodo zaostajale, kar se tiče domoljubja in požrtovalnosti za svojimi sestrami vrlimi Kranjicami! Kranjske Slovenke so namreč darovale zastavi 17. pešpolka že pred leti krasen trak, in o priliki sprejema iz Bosne srebrn lavo-rov venec. O priliki svečanosti blagoslovljenja nove zastave je štajerskim Slovenkam dana najlepša priložnost, da se skažejo kot zveste avstrijske Slovenke ter da darujejo trak zastavi 47. pešpolka. Po mojem mnenju naj bi se izvolila v vsakem mesteci in večjem trgu jedna odlična gospa za nabiranje blagih darov! Štajerske Slovenke! To podjetje vam se bo štel vedno v vašo čast! Nas, vaše sinove in brate pa bode ob času, ko nas pokliče presvitli cesar na bojišče, na zastavi vihrajoči „trak“ slovenskih Štajerk spodbujal, ter nas vodil do zaželene zmage!

Vojak iz spodnjega Štajerskega.

Iz Celja. (Bratovščina Matere božje sedem žalostij.) Že v starodavnih časih se je vpeljala v Celji braterna M. B. 7 žalostij. Nje namen je, da se družbeniki po besedi sv. Duba (Ecl. 6, 27): „z vsem zaupanjem k njej (Mariji) prihajaj, in ob zadnji uri boš pri nji mir zadobil“ — vsaki dan Mariji z 1 Oče našem in 1 Češeno Marijo za srečno smrt priporočajo. Ta braterna, hvala Bogu! prav lepo napreduje, in ima družbenikov po celem Štirske, zlasti pa v Lavantinski škofiji. Vedno se jih mnogo k vstopu zglasuje, tako, da se še vsi sprejeti ne morejo, ker sme bratovščina po pravilih svojih ob enem le 700 udov imeti. Družbeniki, in tudi drugi Marijini častilci od blizo in daleč kaj radi prihajajo v prijazno v najlepšem gotičnem slogu zidano kapelico M. B. 7 žalostij v Celji, ter tam z besedami ženina v Vis. pesmi „V svoje srce me zakrij“ (Vis. p. 8, 6.) v ranjenem srci Marije hladno tolažilo v tužnih urah iščejo. Večina družbenikov (okolo 500) stannje v Celjski fari, ker imajo domači pravilno k sprejemu prednost pred tujimi; okolo 200 pa jih je v drugih farah. Vsem družbenikom pod-

pisani voditelj braterne o stanji njenem sledeče poroča. Prihodnji (evetni) petek bo kakor vsako leto v žalostni kapeli ob 8. uri govor z razlago o braterskem stanji, potem slovesna (levitirana) peta sv. meša. V preteklem letu, to je od praznika M. B. 7 žalostij, je, kolikor je se naznanilo, 16 družbenikov odmrlo. Za vsakim posebej se je obhajalo mrtvaško opravilo, in razun tega se je po petkih v žal. kapeli za vse v tem letu vmrle pravilno več sv. meš služilo. Dne 3. novembra je bilo slovesno mrtvaško opravilo za vse rajne družbenike. Premoženje braterne znaša 782 fl. 60 kr. in je v Celjske hranilnici pod štev. 2927 vloženo. Najbrž se bodo že letos stranska okna v kapeli z podobami ponoviti zamogla. Prosijo se vljudo zvnajni družbeniki, naj kakor dozda, letnino ali osebno odrajtajo, ali pa č. g. dušnim pastirjem, katerih je tudi prav veliko v bratovščini vpisanih, izročijo, in ti bodo prilično te doneske poslati in imena odmrlih udov voditelju bratovščine naznaniti blagovolili. V Celji 4. aprila 1881. Anton Šlander, vikarij in voditelj bratovščine.

Iz Slov. goric. (Ubog dohtar). Gr. dr. D. v Mariboru je kupil pred nekaterimi leti tukaj kmetijo in prevzel zraven dače tudi druge dolžnosti. Na župnijah pa imajo mežnarji navadno povsod zrnsko zbirco, ker od zraka še zdaj niso vajeni živeti, kakor menda ta ubogi g. dohtar gotovo misli. Ko se je ta velenčeni gospod dohtar, ki je nekaj časa na Dunaji pomagal postave delati, opomnil na mežnarsko zbirco, je prav pohlevno odgovoril: „kedar bodem na kmetiji stanoval, bodem tudi mežnarsko zbirco dajal?“ Mora se mu že hudo goditi, ker mu ni mogoče istih 20 zrnice pšenice dati. Na deželi je že star pregovor, kateri cerkvenih služabnikov ne more več plačati, v njegovi hiši vetrovi z dvermi lopajo in pride kmalu na boben. Ne želimo njemu tega, vendar, kar še ni, to utegne priti! Ž.

Iz Slov. Gradca. (Zarubljeni voli). Krautbergerjeva mati v Libeličah na Koroškem je dala svojemu komaj 16 let staremu sinu lepo svoto denarjev ter ga poslala preteklo soboto v Slov. Gradec na živinski sejem, naj bi tam par volov kupil. Pa komaj si je bil fant na sejemu par volov izbral in začel za nje barantati, se mu pridruži sicer čisto neznan mešetar, Pohltnikar po imenu, ter začne pomagati barantati. Fantu se mož jako prikupi in takoj mu obljubi goldinar. Ko je bila kupčija sklenjena, da fant prodajalcu volov 5 fl. na roko, drugo pravi mu, bo v tej gostilnici izplačal, ki je ravno pred njimi. Fant in mešetar gresta naravnost v gostilnico na „Pošti“, prodajalec volov pa pride tudi brž za njima. Fant potegne v papir zavite denarje iz svojega pasnika, ter našteje 200 fl. ker pa sam sebi ne zaupa, poprosi svojega mešetarja, naj še on enkrat denarje pošteje, da bi se ne zmotil. Pohltnikar vzame denarje v svoje roke ter jih začne šteti in ko jih

prešteje, da celo svoto prodajalcu in reč bi imela biti končana. Pa temu ni bilo tako. Poholnikar je namreč nekemu Gugelnu v Marnberškem okraji nekaj denarjev dolžen, pa mu jih ali neče ali pa tudi ne more povrniti. Gugel ga je tedaj tožil, in sodnija je razsodila, da se ima Poholnikar zaradi tega dolga zarubiti — pa kjer nič ni, tam je tudi cesar pravico zgubil; tudi pri Poholnikarji ni sodnija ničesar najšla. Ker pa Gugel nikakor ni hotel verovati, da Poholnikar ničesar nima, zato ga je s svojimi tovarši po vseh sejnih v okolici zasledoval, misleč si, enkrat bo vendar zopet na sejmu takega junca kupil, brž pa, ko to stori, je dokazano, da ni res, da bi ničesar ne imel, in zarubil mu bodem kupljeno živinče. Kar je Gugel nameraval, to se mu je preteklo soboto v Slov. Gradci posrečilo, kajti prišel je bil njegov pomagač ravno takrat v gostilnico na „Pošti“, ko je Poholnikar denarje štel in jih prodajalcu izročil. Gugel leti takoj s svojimi pričami in s svojo za rubež zrelo razsodbo k sodniji, ter prosi naj se Poholnikarjevi voli zarubijo, in sodnija stori svojo dolžnost. Ko je sodn. sluga Krautbergerjevemu fantu vole vzel ter jih v Lobejev hlev zaprl, si je fant od kraja mislil, da so to šale, pa le prehitro se je prepričal, da je ostra sodnijska resnica, in se je žalosten brez volov in brez denarjev domu podal. — Danes je pa s svojo materjo prišel fant k sodniji po vole; pa tudi danes se mu ni dovolilo, jih seboj domu gnati, ker ni kos dopričati, da je on, ne pa Poholnikar vole plačal. Kajti fant ne ve, od koga je vole kupil, ne ve, v kateri gostilnici je denarje štel, ker še ni nikdar poprej v Slov. Gradci bil, ne ve nikogar imenovati, ki je bil priča barantanja in pa štetja denarjev. Mati in sin se podasta seveda jako žalostna od sodnije k Lobeju svojih volov gledat, in sta tam pozornost nekaterih vzbudila, ki so na sejmovi dan sami videli, da je fant, ne pa Poholnikar, s svojimi denarji vole plačal, ter so se za priče ponudili in tako bo Krautbergerjevem vendar le mogoče zopet do svojih volov priti, čeravno še le po večkratnih potih k sodniji; voli pa med tem časom vsaki dan 75 kr. pri Lobeji tistemu zajejo, ki jih je dal po krivem zarubiti.

Iz Ptuja. (V denešnji skupščini okrajnega zastopa) bil je v „Sl. Gosp.“ uže omenjeni predlog: naj se ustanovi okrajna hranilnica, sprejet s 21 proti 15 (Živio, ptujski Slovenci Ured.) Proti predlogu glasovali so tudi sledeči 3: 1. Martin Kaiser, ki je poprej gospodu načelniku obečal in drugima dvema odbornikoma obečanje ponovil, da bode tudi on koj o početku za vstanovljenje tega zavoda pridodal 5000 fl., in 3 ure pred tem č. g. župniku Raiču dal desno roko, da bo za predlog glasoval; 2. Šoštarčič od sv. Vida, ki je v odboru prvi za vstanovljenje glasoval; 3. prejšnji gostilničar Vojsk, zdajni „Hotelier Woisk“, rojen Velovljavčan, ki je tudi 3 ure pred nami večini navdušeno povdarjal: kako željno uže

on kaj takega pričakuje. Proti koncu predlagal je znani „cigurifabrikant“ Pisk — kaj mislite? Nič druga nego, naj se g. Hermanu pošlje nezaupnica zavoljo njegovega glasovanja pri zemljiščnem davku; ali prof. Žitek ga je s številkami tako pobil, da ga je še večina njegovih mestnih privrženecv sramežljivo na cedilu pustila, ter je za svoj hujskaven predlog dobil le samo bornih 7 glasov. Prihodnjic obširnejše.

Iz Konjic. (Mariborska turška „Stadt-Filialpost.“) Kaj, imate li v Mariboru turško pošto? Inače ni mogoče, ker mestna poštna podružnica bolj pozna poštne mesta na Turškem, nego na slov. Štajerskem. Čujte uganko! Dne 28. t. m. pride v Konjice pismo, ki je bilo 17. sušča v Mariboru pošti izročeno. Napis je bil slovensk z napotkom do adresata: „v Konjicah.“ Poštni odpravnik ali ekspeditor prečrta besedo „Konjice“ in zapiše na strani: „Bosnien!“ — Pismo gre toraj — v Bosno ter dobi pečatov z Broda in bosenskih Konjic; vojaški poštni odpravnik konjiški v turški Bosni je pa vendar svojega posla toliko več, da napiše od zunaj: „retour Marburg“. V Mariboru pride — čez 10 dni! — pismo pravemu pošiljalcu v roke, ki ga potem z novim zavitkom in podčrtanim pristavkom: „Konjice — Gonobiz“ trpinčanja nemškutarskih krempejnov zavarje in adresatu pošlje. To zasluži javnega grajanja. C. k. uradnik v Mariboru, ki dobiva plače iz davkov slov. dlan in žuljev, ki ga je menda slovenska mati povila in dojila, ne pozna „Konjic“, ki so 3 pošte od Maribora, ko bi ga bil vsak poštni hlapec lahko podučil, kje da so „Konjice“. Ker pod tem krajnim imenom ni bilo zapisano ime dežele, v kateri so „Konjice“, bi bil vendar lahko pogodil, da Konjice brez dodatka dežele pri mariborski pošti ne more druga biti, nego kraj na spodnjem Štajerskem. Slavno poštno ravnateljstvo v Gradci, kteremu utegne ta dopis do znanja priti, bi pa občinstvu na korist prosili, da nezmožnega odpravnika mariborske mestne podružne pošte skuša v bosenske Konjice spraviti, da mu bodo bosenski Slovani v butico vbili zemljepisno znanje, da se pisma, ki so se v Bosni za „Konjice“, pa brez dodatka: „Konjice v Bosni“ na pošto djale, ne pošiljajo v Konjice na spodnjem Štajerskem!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesarjevič Rudolf obiskal je te dni sveto mesto Jeruzalem, ter na Zveličarjev grob položil zlato sree, dar svoje neveste. Kedar se vrne domov, bo z njo na Dunaji poročen dne 10. maja t. l. — Sedanji finančni minister je se hudo zameril nemškim liberalcem in Judom, ker neče več izdavat drage zlate rente (kder se obresti v zlatu plačujejo, a zlato ima nadavka 17%). Izdajal bode 50 milijonov papirne rente, da pokrije meseca maja nekaj državnega